

דקדוקי קריאה בפרשת שלח בהפטרה ובראשון של קרח

יג ג רֹאשִׁי: הרי"ש קמוצה
יג ח לְמַטֵּה אַפְרָיִם: בשונה מיתר השבטים, מוטעם במרכא-טפחא; אַפְרָיִם: הרי"ש בקמץ.
יג יד בֶּן-וַפְסִי: הוא"ו בקמץ קטן
יג יח הַמַּעֲט: ללא געיא בה"א והמ"ם בשווא נח ¹ .
יג יט וַמָּה הָאָרֶץ: להפריד בין הדבקים וכן בפס' הבא; בְּהִנֵּה הַבְּמַחֲנִים: להפריד בין הדבקים; הַבְּמַחֲנִים: הבי"ת דגושה
יג כ הַשְּׂמֹנֶה הָוא: להפריד בין הדבקים; הַיֵּש-בָּה: הי"ד בצירי לא בסגול; וּלְקַחְתֶּם מִפָּרִי: להפריד בין הדבקים
יג כא עליית שני
יג כב אַחֲמִימָן: מ"ם בפתח
יג לב תָּרוּ: במלרע
יד ב לו-מִתְּנוּ: הת"ו בשווא נח למרות שקודם לה תנועה גדולה ²
יד ג וְלָמָּה: במלרע
יד ח עליית שלישי
יד ט אֶל-תִּירְאוּ: הרי"ש בשווא נע
יד יג כִּי-הֶעֱלִיתָ: הלמ"ד בחירק, ולא בצירי
יד יד נִרְאָה: אל"ף בקמץ. וַעֲנֵנָךְ: העמדה קלה בוא"ו, למנוע הבלעת העי"ן החטופה, והנר"ן השנייה בשווא נע יד יח בפסוק זה מרכיבים משותפים עם שמות לד ז ולכן יש לשים לב להבדלים במילים ובטעמים ³
יד כא וַיִּמְלֹא: הוא"ו בשווא נע
יד כו עליית רביעי
יד כז מְלִינִים: הלמ"ד בדגש חזק לשון תלונה ולא לשון לינה
יד כח כֵּן אַעֲשֶׂה לָכֶם: טעם טפחא בתיבת כֵּן

יד לח חִיו: במלרע
יד מ וַעֲלִינוּ אֶל-הַמָּקוֹם: שתי תיבות רצופות מוטעמות בתביר
יד מד וַיַּעֲפֹל: העי"ן בשווא נח והפ"א דגושה
טו ח עליית חמישי
טו יא יַעֲשֶׂה: העמדה קלה ביר"ד שלא יישמע כפתח
טו יג יַעֲשֶׂה-כָכָה: העמדה קלה ביר"ד, דגש חזק בכ"ף הראשונה מדין דחיק
טו יד בַּתּוֹכְכֶם: כ"ף ראשונה בשווא נע ולא בחטף.
טו יז לְדַרְתֵּיכֶם: הטעמה משנית ברי"ש ולא בדל"ת כפי שנוהגים בטעות כמה בעלי קריאה
טו יז עליית ששי
טו יט בְּאַכְלֶכֶם: העמדה קלה בב"ת, למנוע הבלעת האל"ף החטופה, והכ"ף בקמץ קטן
טו כא לְדַרְתֵּיכֶם: הטעמה משנית ברי"ש ע"י מאיילה טעם מאיילה כעין טפחא אך משרת, לא מפסיק
טו כג וְהִלָּאָה: השווא בלמ"ד נח על אף שקודם לו תנועה גדולה, ראה הערה לעיל יד ב
טו כד נַעֲשֶׂתָה: לקוראים תי"ו רפויה כשי"ן שמאלית, השי"ן בשוא נח ויש להיזהר מהבלעת אות
טו כה עַל-שִׁגְגָתָם: גימ"ל ראשונה בשווא נח, על אף הקושי
טו כז עליית שביעי
טו כח בַּחֲטָאָה: הה"א לא במפיק
טו לא הַפֶּרֶת   תִּפְרֶת: פסק בין התיבות, יש לעצור מעט בקריאתן. עֲוֹנָה בָּהּ: במילה הראשונה הה"א ללא מפיק, לכן במילה השנייה הבי"ת רפויה. עם זאת, אין טעם נסוג אחור
טו לז מפטיר
טו לח וַנִּתְּנוּ: במדויקים, הטעמה משנית בנר"ן הראשונה במרכא ולא בגעיא
טז לט וְלֹא-תִתְּוֹרוּ: גרש ללא אזלא (קדמא)
הפטרת שלח ביהושע ב:

¹ גם כאשר היא ה"א השאלה, וגם כאשר היא ה"א הידיעה במילה המעט השוא במ"ם תמיד נח ואין געיא בה"א.
² היות והקמץ בא בהברה מוטעמת, הכלל לפיו "שווא הבא אחרי תנועה גדולה, נע" לא חל, כמו במגילת רות א ח: לִכְנָה שִׁבְנָה

³ פרשת שלח: וַיִּרְאֵהוּ אֱלֹהִים וַיִּרְבֹּחַסֵּד נָשָׂא עֹז וַפֶּשַׁע וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פֶלֶךְ עֹז אָבוֹת עַל-בָּנִים עַל-שְׁלֵשִׁים וְעַל-רִבְעִים:
פרשת כי-תשא: נָשָׂא עֹז וַפֶּשַׁע וַחֲטָאָה וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פֶלֶךְ | עֹז אָבוֹת עַל-בָּנִים וְעַל-בָּנִי בָנִים עַל-שְׁלֵשִׁים וְעַל-רִבְעִים:

א **יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן** המילים מוקפות **יְהוֹשֻׁעַ** - לא במונח
אלא מוקף. **שְׁנַיִם-אֲנָשִׁים**: המילים מוקפות **שְׁנַיִם**-
לא בקדמא. **וַיֵּלְכוּ**: ההטעמה הנכונה היא קדמא ואזלא
לא פזר. **בֵּית-אִשָּׁה**: מוקף, **בֵּית** - לא במונח
ב **וַיֵּאמֶר**: יר"ד בצירי והמ"ם בפתח
ד **וַתֵּאמֶר** | **כֵּן**: מונח לגרמיה
ה **אָנָּה**: הטעם באל"ף מלעיל לעומת זאת בלשון
תחנונים הטעם בנו"ן מלרע והיא דגושה (בכתיב אל"ף
ובכתיב ה"א)
ו **הַעֲלֹתָם**: העמדה קלה בה"א ובמלעיל
ז **הַמַּעֲבָרוֹת**: העי"ן בשווא נח והבי"ת אחריה בשווא
נע
ח **יִשְׁכְּבוּן**: במלרע⁴
יא **וַיָּמָס**: המ"ם דגושה ומוטעמת
יב **הַשֹּׁבְעוּ-נָא**: העמדה קלה בשי"ן, הבי"ת בשווא נע
אך ההטעמה בנו"ן (קצת לא נוח לקריאה).
יד **וַיֵּאמְרוּ**: **טַעַם נְסוּג אַחֹר לִירָד** והמ"ם בשווא נע
טז **הָהִירָה לָכֹן**: דגש חזק בלמ"ד מדין אתי מרחיק.
שׁוֹב: השי"ן בחולם
יז **נָקִים**: הקו"ף בחירק חסר והיר"ד אחריה אף היא
בחירק ומודגשת בדגש חזק. אין לקרוא 'נקיאים' וכן
הדבר לאורך כל הפרק. **הַשֹּׁבְעָתָנוּ**: העי"ן בשווא נח
יט **תִּהְיֶה-בּוֹ**: העמדה קלה בתי"ו ודגש חזק בבי"ת
מדין דחיק
כב **וַיָּשְׁבוּ שָׁם**: טעם נסוג אחור ליר"ד, והשי"ן בשווא
נע. **עַד-שָׁבוּ**: הטעם בשי"ן, מלעיל לשון שיבה, הקורא
מלרע עובר ללשון שבי⁵
ראשון של קרח:
טז ג **כִּי כָל-הָעֵדָה**: טעם מהפך בתיבה **כִּי** בלבד,
הכ"ף במילה **כָּל** רפויה כדין בגדכפ"ת אחרי מילה
המסתיימת בהברה פתוחה וטעם מחבר. יש לשים לב
במקומות אחרים⁶
טז ג **תִּתְּנֵנָּא**: שי"ן שמאלית בשווא נע, אחרת זה
משנה את המשמעות

טז ד **שְׁנַיִם** במנחת שבת
טז ה **וְאֵל-כָּל-עֲדָתוֹ**: העמדה קלה באל"ף
טז ז **וַתֵּנוּ בָהֶן** | **אֵשׁ**: **וַתֵּנוּ** במונח ולא במקף
טז ח **שְׁלִישִׁי** במנחת שבת
טז ט **הַמַּעֲט**: המ"ם רפויה ללא דגש ובשווא נח, כן
הדבר גם בהמשך. וכן הוסבר לעיל יג יט
טז יא **תִּלְיָנוּ**: דגש חזק בלמ"ד, מלשון תלונה ולא לינה,
שאז אין דגש והתי"ו קמוצה

⁶ בקטע "בית יעקב" הנאמר ע"י עדות המזרח והמערב לפני שיר
של יום אומרים פסוק ממיכה ד ה: **כִּי כָל-הָעַמִּים** ושם כל בכ"ף
דגושה, ויש טועים בזה, גם סידורים.

⁴ יש צירוף דומה בפרשת וירא בראשית יט ד **טָרָם יִשְׁכְּבוּ** שם
הטעם הוא בכ"ף, אבל כאן מסתיים בנו"ן, ולכן מלרע
⁵ השווה לפרשת שכם בראשית לד כט **שָׁבוּ וַיִּבְּזוּ** הטעם בבי"ת.